

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Za svetovni mir.

Začnimo pri sebi.

Na Angleškem so zadnje čase začnoli novo akcijo za mir. Mlade gospodične so se odločile, da bodo apoštolke mira. Med narodom širijo navuk mira i to z letaki i plakati. Na malih lističaj dajo natiskati nekaj lepih navukov za ljudi, kak naj skrbijo, da bodo v miri živeli v domačoj družini, v miri s sosidami, v miri v občini, i če je što s kem v svaji kak naj se potrudio, da jiva pomiri. Če samo ednoga pomiriš, pa že pomoreš, da ostane svetovni mir. Takše i spodobne navuke razširjajo med narodom z svedočenjom, da na te način odlično delajo za mir.

Te apoštolke so spoznale, da morajo najprle med narodom samim, pri vsakšem človeki posebi dosegnoti, da bo poštval mir. I če bi vsi ljudje poštvali te mir pri samom sebi, te bojna ne bi bila mogoča, zato ka se te ničse ne bi šteo biti.

Takši način delovanja za mir je zaistino pravi, samo, da bi se to moglo razširiti na vse ljudi celoga sveta. Vsi moremo pri samih sebi vrediti vse, ka moti mir. Če smo dosledni, najprve svoje srce v red spraviti, če je nemirno. Nemirno je srce, če nosi kaj v sebi, ka ne od Boga, ali išče nekaj i želi, ka nega v Bogi (to je nekaj grešnoga). Takše srce je nemirno. I sv. Augustin lepo pravi: »Nemirno je naše srce, dokeč si ne počine v Tebi, o Bog.« Gda sem sam svoje srce vredio i z Bogom družo, te komaj lejko idem med ljudi i jim pomagam, da oni tudi zadobijo te mir v svojem srci. Na te način se odstranijo tudi vsi nemiri v vnoгих družinaj, nemiri med sosidami, nemiri med občinami i to je že jako velka pomoč za svetovni mir.

Edna mala prisproda bi bila naslednja: v nešternih cerkvaj se ljudje radi sünjavlejo, tak da včasih od zadnjih dvér do oltara leti sünek. Kak do toga pride? Eden ali več jih odzaja porinejo naprej stoječe, te se naslonijo pa na pred njimi stoječe i tak ide vdilen po cerkvi. Če bi pa vsakši za sebe pri miri stao, pa ne bi bilo nikšega sünjavanja. — Ali če vržeš kamen v mirno vodo, se valovi širijo daleč naokoli, pa je samo eden kamenček spadno v vodo. — Tak se od ednoga samoga človeka lahko nemir širi na vso njegovo okrogline. Ljudje se na te način vzgajajo v nemiri, šteroga se pomali navadijo i niti v pamet ne vzemejo, gda se začne burkati celo morje.

Delo za mir se mora začniti pri vsakšem človeki posebi. Ne čakati, da drugi začne. Drugi ravno tak čaka

Izseljenci i domači dom.

Jezeri i jezera se pa selijo v tujino. Idejo po zaslužek. Radi bi si spravili lepšo bodočnost. Do toga ma vsakši pravico. Vnogi v Franciji i Nemčiji gledajo tisto obličeno deželo, gde si spravijo lepšo bodočnost. Pa se vnogi znori. V tujini ne najde tisto, ka je šteo dosegnoti. Čeravno si nekaj penez spravi, pa gda pride domo, pri vseh svojih penezaj li ne srečen, zadovolen. Lejko si hižo zozida i kaj zemle nakupi, ali v srci le nema tistoga, ka je od tujine čakao. Ešče nekaj bole nezadovolen je.

Tujina najprej poleg vsega drugoga tudi zato kvarno vpliva na našega človeka, ka se tam navadi na večše gospodarstvo: velke hiše, dosta njiv, vnoğı živine, vsešiom elektrika, motori, gospocka obleka. Hlapec, ki verno služi svojimi gospodarji, tak vzlubi celo gospodarstvo, da bi njegovo bilo. To so naše njive, to je naša hiša, pravi, čeravno nikaj ne njegovoga. — Gospodar njemi da nekaj grošov i s tistim je vplačeni. Mora iti domo. Doma ga pa čaka mala, cimprana hižička, gde nega prostora, okna mala, večer zakajeni lampas, v štali edna ali dve kravici, v hlevi trije gudeki „v tremiškej“ frtao plüga, v „jagodišči“ pol plüga, pa plüg agrarne zemle. To je vse. Dokeč je ne vido v tujini velke hiše, cele marofe, po šterih se z motorom vozo, je bio zadovolen s svojim siromaštvom, ne vzeo v pamet, kak je pravzaprav siromaški. Tujina njemi je odprla oči, gda je vido zaistino bogastvo i te se njemi domači domek i grüntek strašno malo vidi. Te postane nezadovolen s tem ka ma. To vse je premalo, dosta premalo za njega i za njegovo družino. Pred očmi ma tista širna pola v Franciji, po šterih se z motorami vozo i v srci se njemi zbüdi skrita žela,

da bi on tudi dosta meo. Da pa zabada. Pri nas je to nemogoče, da smo vsi siromacije i si je nikak nemogoče spraviti tak veliko imanje. Gda se naš izseljenec povrne i v pamet vzeme, ka de doma pa siromak i ostane siromak do smrti, ne tak kak njegov „patron“ v tujini, te postane nesrečen i je nesrečen bole kak je bio prle, dokeč ne šou z doma. Ta „nesreča“, srčna nezadovolnost je sad tujine.

Mi Slovenci v Slovenskoj Krajini v istini gnesden dosta bolše živimo, kak so naši dedeki živeli. Takšega krüha so negda pri najbolje „bogatih“ hišaj ne meli, kak ga zdaj pri najbolje siromaškoj majo. Tak so se negda najbolje bogati ne oblačili, kak se zdaj najbolje siromaški oblačijo. Negda so deca vö bežala, če se što z biciklinom pelao skoz našo ves. Zdaj je biciklin skoro pri vsakoj hiši i se že skoro vsakše mlajše zna voziti. I vse nede dugo ka de motor brno po vseh naših vullicaj. Nazlük vsemi tomi so pa ljudje dosta bole nezadovolni, kak so bili naši dedeki, ki so jeli krüh z kocenja i graja, ki so nosili brguše i za svetek robače takše, kak zdaj ponjave i travnjače mamo.

Odked ta nezadovolnost? Tujina nam jo je dala. Človek je pač človek: več vidi, več bi rad meo. I ka v tujini vse vidi, toga v naših siromaških krajih nikdar ne bo meo. Te je pa nezadovolen, nesrečen. I vsi naši jezera izseljencov prinesejo s sebov iz tujine to nezadovolnost, i tak se mirno i zadovolno življenje v naših domekaj spremeni v nemir i nezadovolnost, čeravno bomo bole „bogati“, kak smo zdaj.

To je tudi edna velka rana našega izseljenstva. — s.

Sestanek v Franciji: 14. maja v Ars Laquenexy, poleg Metz-a (Moselle).

Boži zakon od hišnoga zakona.

1. Skupni pastirski list jugoslovenskih škofov o svestvu (zakramentu) svetega zakona.

Nerazdružljivost zakona.

Kar je enotno, mora biti tudi nerazdružljivo.

Krščanska poroka, veljavno sklenjena in izvršena, ima po božji volji najtrajnejši obsvoj in nerazdružljivost, ki je nobena človeška oblast ne more zmanjšati.

Katera človeška oblast bi si upala ločiti to, kar je združil Bog? „Kar je združil Bog, naj človek ne loči.“ (Mt. 19, 6.)

Sveti Pavel nas uči, da je krščanski zakon slika one popolne zveze, ki je med Kristusom in Cerkvijo: Kristus je glava, a Cerkev njegovo telo. Kdo bi mogel ločiti Cerkev od Kristusa! Kdo bi si upal ločiti glavo od telesa?

Isti apostol nas uči, da je Kristus z neizmerno ljubeznijo ljubil Cerkev in samega sebe za njo daroval.

Kristus ne ljubi Cerkev radi samega sebe, ampak jo ljubi, ker ima pred očmi korist svoje zarocenke. Nikoli je ne zapušča, ampak ostaja z njo vse dni do konca sveta.

Po Kristusovem zgledu ne sme mož nikoli zapustiti svoje žene, ampak mora za njo delati in se za njo žrtvovati.

na tretjega, tretji na štrtoga i tak se nikdar ne začne, vsi ostanemo kakši smo bili. To je edna velka napaka, da vsakši čaka na drugoga, gda se ide za kakšo stvar, ki bi bila na hasek vsem ljudem. Zatogavolo smo že mi kris-

in kakor Cerkev ijubi Kristusa in ga uboga kot svojo glavo ter se nikoli ne loči od njega, tako se tudi žena ne sme nikoli ločiti od svojega moža.

Razveza zakona (razporoka) je veliko zlo.

Razveza zakona, ki jo danes mnogi zahtevajo, je velik greh proti tej skrivnosti, ki je velika v Kristusu in Cerkvi, je velika nesreča za oba zakonca, zlasti za ženo.

Svestna zveza se ne more nikdar in pod nobenim pogojem pretrgati. Kar je s poroko zvezano in izvršeno, je zvezal Bog, a te zveze ne sme prekiniti noben človeški zakon.

Ako ljudje to zvezo pretrgajo, je to krivično in neveljavno. Tak postopek je poseganje v božje pravice, a vsako poseganje v božje pravice je greh za posameznike in nesreča za človeški rod, za družbo.

Vedite, dragi verniki, da ločena žena ali ločeni mož nikdar ne moreta skleniti novega zakona. Kristus je svečano izjavil: „Kdorkoli se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje, in kdor se oženi z ločeno prešuštvuje.“ (Mt. 19, 9.)

tjani vnoğıokaj zgübili, da smo navadno čakali, ka drugi začnejo. Menka nam pravoga düha požrtvovalnosti, samozatajüvanja. Samoga sebe klešimo, vrejüjmo, s tem najbolje pomagamo, da ostane red i mir med nami.

Kralici Maja.

Zelene so trate
krepijo oči,
cveteče jablane
se dišec širi...

Vso krasno naravo
čüj kak govori:

„Za Njo me napravo,
za njene oči,
na Njenoj lepoti
vsa moja blišči...“

Marija v kreposti
cel' svet prekosi...

Po lepoj naravi
glej Njeni obraz:
Božanski to pravi
stvoriteljski glas.“

Srčen.

Razgled

po katoličanskem sveti.

Za mir sveta. Sveti Oča, Pij XII. so pozvali celi svet, naj moli meseca maja za blaženi mir. Bar edno, samo edno Zdravo Marijo, zmolite, drage düše, na čast Kralici mirü vsaki den v tom meseci za mir.

Da se papa X. Pij podigne kak blaženi na oltar, so sv. Oča imenüvali kardinala Salotti Karola za voditela te lepe akcije. Pij X. so živeli svetniško življenje i oni so dečico osrečili s tem, da v ranoj mladosti sme k Ježuši pristopiti i oni so bili goreči širiteo gostoga sv. prečiščavanja. Ki hodite gostokrat k Ježuši, v toj sreči svojoj se ne spozabite prositi Ježuša, da dá čast oltara svojimi namestniki, Piji X.

Vatikansko mesto. Deseti mednarodni kongres ženske omladine K. A. V vüzemskom tjedni je bio v Rimi otvorjeni deseti mednarodni kongres ženske omladine Katoliške akcije. Navzočih je bilo okoli 1000 vdeleženek. Kongres je otvorio kardinal Pizzardo s slovesnov službov božov. Vdeleženke kongresa je prijavio tudi sv. Oča, ki je v svojem govoru povdarjao, da se mora postaviti družabno življenje na krščanski fundament i te se bo na sveti zboljšalo. V zdajšnjem časi je tudi ženska pozvana k obnovi družabnoga življenja, mora biti sodelavka možka i njemi v tom pomagati.

Nemčija. V bavarskoj provinci je bio na sam Vüzem zapreti jezuitski zavod Sankt Blasiusi. Te zavod, v šterom so se vzgajali nemški katoličanski dijaki, je bio odpreti pred petimi leti s posebnim dovolenjom nemških oblasti. Vseedno je bio zdaj zapreti. Vodstvo zavoda je bilo 15 dni naprej obveščeno, da bo zavod zapreti. — *Zadnji katoličanski dnevnik v Berlini je prehenjao izhajati.* To je „Märkische Volkszeitung“, ar je meo premalo naročnikov, je morao prehenjati, tak pravi sam list. Tak je katoliško novinarstvo v Nemčiji končano. (Katolički list, Zagreb.)

Sto, petsto i jezerodinarske banke

ne smete pošilati iz inozemstva domo. Takša pošilatev se zapleni i penez se zgübite.

Zakaj se plačuje glavarina?

Finančni zakon, šteri je s 1. aprilom stopo v valanost, je zbrisao glavarino, to je 100 Din. plačila od stranih delavcov, ki so šli prek mej države na delo. Do 1. aprila je po starom za je koni vsaki mogo to glavarin ka plačati. Po 1. aprilu jo tudi vsa ova more plačati, dokeč se ne iza se praviinik k zakoni. Dozdaj se rato mogo zavolo velikih zvünešnj je, političnih dogodkov. Ešče le, ka se bo gotovo izdao. To za norji. jasnilo delavcom.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Stev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže. Poslano me d tekstöm vsaka reš 2 D. mali oglasi do 10 reš 5 Din. više vsaka reš 1:50 Din.

Nedela

po Vüzmi štrta.

Pravo je Jezuš vučnikom svojim: „Idem k onomi, ki me je poslal,” i nišče od vas me ne pita: „Kama ideš?” Ali ka sam vam eta pravo, je žalost napunila vaše srce. Ali istino velim vam: za vas je dobro, da odidem. Ar če ne odidem, Oveseliteo ne pride k vam, če pa odidem, vam ga pošlem. I gda on pride, karao de svet od greha, i od pravice, i od sodbe. Od greha zato, ka so nej vervali v mene; od pravice pa, ka idem k Oči i že me ne te vidili; od sodbe pa, ar je poglavnik etoga sveta že osojeni. Ešče vnoga vam mam praviti, a zdaj ne morete nositi. Kda pa pride on, Düh pravice, vas bo včio na vso pravico; ne bo najmre gučao sam od sebe, nego šterakoli bo čüo, bode gučao i štera so prišestna, vam nazvesti. On bo mene dičo, ar z mojega vzeme i vam nazvesti. (Jan. 16. 5—14.)

*

Prav je bilo, da je Kristuš odišeo s sveta v svojem vnebohodi. Inači se apoštoli i verniki ne bi mogli osvedočiti, da je Kristuš ne krao toga sveta, nego naših düš i da kraljuje v nebesaj. Trbelo je tüdi izpuniti lübezen apoštolor, ki je bila dozday premo čista i prava. Tüdi vera apoštolor i vernikov je ne mogla biti zadosta popuna, dokeč je Gospod prebivao med njimi. Nam je zadosta, da je med nami nazoči v presv. Oltarskom Svestvi.

Zveličar sam navaja kak glavni vzrok, da mora iti k Oči: Če ne idem, Oveseliteo ne bo k vam prišeo.“

Sv. Düh, posvečevalec, je ne moge priti, dokeč je Kristuš s svojim trpljenjem ne pomiro človeči rod z Bogom. Ar smo samo po Kristušovom trpljenju posvečeni v Sv. Dühi. Zveličar je šteo oditi prle v nebesa, da verjemo, da nam on pošila Sv. Düha. Pa tüdi zato, da spoznamo, da Sv. Düh vlada sv. Matercerkev po svojih čüdah i po svojoj pomoči. Če bi pa bio Kristuš ešče med nami, bi to delovanje pripisüvali njemi.

Zveličar je pravo apoštolom. da jim ešče dosta ma povedati, ka pa oni ešče nemrejo nositi. Ka je to? Ne bi mogli razmiti i prenesti, če bi jim povedao, da bodo mogli za njega vmreti. Kesnej pa so bili tak vtrjeni i tak puni lübezni do Zveličara, da so z veseljom trpeli i vmrli za njega. Ravnotak je kesnej bilo brez števila muž i žensk, mladencov i devic venčanih z mučeniškov koronov. To se dogaja tüdi v denešnjem časi.

Več ešče dnesden nemrejo lüdje vsega prenesti, ka je v evangeliji. Poganom se vidi neznosno, nespametno i nemogoče, da bi svet stvorio tisti, ki je bio križani. Židovje s čemerji odbijajo miso, da bi bio Mesija tisti ki je odpravo stare njihove obrede. Krivovercom Arijancom se je vidilo neznosno, da bi Sin bio vednaki Oči. Protestantom (luteranom i kalvinom) se vidi nemogoče, da bi v podobih krüha (hoštije) bilo Kristušovo Telo.

Sv. Düh, gda pride, „ne bo govorio sam iz sebe, nego ka bo čüo, bo govorio.“ Kak to? Sv. Düh ne bo govorio sam, to je ne brezi vole Oče i Sina, ar izhaja iz Oče pa iz Sina.

Če se pravi, da Bog Oča govori i Sin poslušä, to pomeni, sta oba ene nature i da se punoma strinjata. I Sv. Düh, i ti Düh istine, tüdi od Boga, ta ne zvedi nikaj, ka tüdi sam bi že znao, ar je On tisto, iz Sina izhaja. Iz večne istine — ajoča istina, iz tolažnika iz — Novočü tolažnik.

Za rojstno godovno Njegovoga Visočanstva Kneza Pavla, ki v tej zburkanih časaj tak modro vodi našo državo, iz srca želemo i to tüdi prosimo dobroga Boga, naj v krepkoj düševnoj i telovnoj moči z nebes blagosloven čuva še naprej Jugoslavijo i njene narode v blaženom miri.

Na belo nedelo.

Prišeo je veseli den za nas Slovence, den našega sestanka v Evaux les Bains. G. Camplin so prišli že 15. aprila odvečera, počakao sam ji v Montluçon, na našoj postaji v Budeliere pa so naj čakali naš g. plivanoš. Odpelali smo se na moj domen i tü so meli g. Camplin mali obed. Namesto njüve primicije je bilo, štere ne sam se vdeležo, ar nej sam bio doma. Z njimi pa sam si v rodi. Po obedi smo se fotografirali, nato si ogledali zelene brege i velki železen most, ki je dugi okoli 250 m, visiki pa okoli 130 m. Most je napravo inženir Eiffel, ki je napravo tüdi znameniti železen stolp — Tour — v Parizi. Večer ob 6 so nas g. plivanoš z autom odpelali v Eraux les Bains, kde se nas je nekoliko že večer spovedalo. Med potjov smo si ogledali, mesto, kde zlato rüdo kopajo. Letno pridobijo iz te rüde 40—50 kg zlata, zato nam ne zamerite, či mo vsi meli zlate zobe, kda pridemo v domovino...

V nedelo se je spovedavanje začnulo ob 7. Slovenci smo prihajali vküper, zbralo se nas je lepo število — okoli 60. Ob 10 smo meli popevano sv. mešo. V začetki nam je malo slabo šlo, nato pa jako dobro. Naš g. dühovnik so nam v pregdi pojasnili, odkod ime „Bela nedela“ — v prvij krščanski časaj so novokrščenci nosili od dneva krsta — velke sobote — do te nedele belo obleko. Po sv. meši so se ešče 4 spovedali, mi smo pa zappevali par pesmi. Francozi, šterih je dosta prišlo v cerkev, so nas z zanimanjem poslušali i hvallili naš sestaneč. Sküpnoga obeda so se vdeležili tüdi tamošnji g. kaplan, ki so jako prijazen gospod. Ka smo se tüdi fotografirali, se razmi. Po obedi smo meli večernice, popevali smo litanije. Küšüvali smo ostanke sv. Marijana. Sv. Marijan je bio piščavnik, spao je vsikdar na ednom kamli. Na kraji, kde je mro, je njemi na čast zozidana kapelica. Vsako leto idejo v procesijov na božo pot k sv. Marijani. Francozi pripovedavlejo, ka so v rokaj mrtvoga svetnika najšli pi-

smo, v šterom je bilo napisano, naj ga pokopäjo v Evaux les Bains ali pa v Chambon s/ Voneize. Ar so prebivalci obeh krajev šteli meti telo sv. Marijana, so si tak zgučali, ka vprežejo dva mladiva jünca (ki ne sta znala voziti), ednoga iz Chambon, ednoga iz Evaux. Nato se jiva püstili, kama odpelata sv. telo tam do je zakapali. Jünca sta je odpelala k cerkvi v Evaux les Bains. — Ogledali smo si tüdi lepe i velke toplice (Bains) i se tam fotografirali. Med tem pa je že prišeo čas, ka smo se morali ločiti. Sprevedili smo g. Camplina na postajo.

Pri toj priliki se vsi izseljenci, ki smo se vdeležili sestanka — (bilo nas je okrog 60 — Slovenci, nekaj Hrvatov i celo pravoslavni) — zahvalimo g. Camplini, ki so napravili 400 km dugo pot iz Pariza k nam i nahranili naše düše z nebeskov hranov. Naj njim Bog plača i blagoslovi vse njihovo delo, to njim vsi iz srca želemo.

Najlepša hvala tüdi g. dekani i g. kaplani, ki sta nam zagotovila, da nam je cerkev za prihodnji sestaneč na razpolago.

Nemec.

Slovo delavcov!

Pomlad se na zemljo vrne
Petje slavcev se zbudi
V cvetje zemlja se zagrne
Za nas pa pomladi ni!

V najlepših časih, v lepoj rožnoj pomladi, se je toplota sunca vzdramila, cvetje in zelene se je prebudilo. Vse se že zeleni, vsaka rožica cvetë, vsaki ptiček si žvrgoli in se veseli, ar se je vrno k nam pomladni raj, za nas delavce je pa prežalostno, ar moramo zapüstiti svoj rojstni kraj! Z žalostnim srcem jemlemo slovo od Tebe, prelepa nam Slovenska Krajina! Si nam lepa, a presiromaška si za nas, nemoreš nas vse izdržavati, zato se moramo v druge kraje in v tujino podati. V bridkosti in žalosti bodo naša srca, a vendar se spominajo na Tebe predragi nam dom. Mi gorimo za te Slovenska Krajina, za Tvoj mili zatirani narod i za svoj rod.

Kongres krščanske kmečke mladine v Parizu.

Desetletnico dela so slavili. Začeli so v petek 21. aprila popoldne, ko so bili predstavniki J. A. C. (= jeunesse agricole chrétienne, krščanska kmečka mladina) slovesno sprejeti v Hotel de Ville. Zvečer so položili venec na grob neznanega vojaka in tako počastili spomin neštevilnih kmečkih sinov, ki so padli za domovino.

Naslednji dan sem prisostvoval rani maši s skupnim svetim obhajilom in s skupnimi mašnimi molitvami. Pridiga je bilo med mašo in škof pridigar je odločno povedal, naj bo ta kongres kakor „udarec v glavo“ vsem tistim, ki nočejo videti nove kmečke krščanske mladine. Sveto obhajilo se je delilo pri glavem in pri stranskih oltarjih istočasno v prostrani cerkvi Saint Sulpice.

Sledilo je studijsko zborovanje v najboljše pariški dvorani „Palais des sports.“ Govorili so „o kmečkem dečku in njegovem življenju“.

Zborovanje se je popoldne nadaljevalo. Sem prisostvoval in občudoval 13 letnega dečkca Gabriela, kako brez strahu in navdušeno je govoril tisočem.

Teško se ločimo od svojcov, roditelov, bratov in sestric, šteri ostanejo doma, a mi pa moramo odhajati. Na Boga zavupamo sebe i nje. V jako žalostnih razmerah živemo, žalostna je usoda nas delavcov. V najlepših časih, v cveti svoje mladosti v cvetji bitja i razvitja preživla naša mladina čase, kakših še neje doživelo naš rod. A Bog nas ne bo zapüstio, če ostanemo njemi verni. Poslavlamo se od vseh nam dragih.

Da bi nas Bog obvarüvao i nam srečno vrnitev dao!
V imeni delavcov:

Ljudevit Cifer.

„Ubogoj srnici.“

Bilo je zimskoga dneva. Že od jütra je snežilo, megla se je vlekla od sevrä proti jugi. Ar si človek neve kaj začniti, smo se zbrali pri sosedi Martini, precij večka družba. Sedeli smo okoli stola pa okoli peči; Med sebov se pogovarjamo od raznih stvari, pogovor naneseemo na lov na zavce pa srne. Kda se tak pogovarjamo od srn, se zgene stari Brtalan, ki je dozday tiho sedo pri peči. Popravi si pipo v vüstaj pa nam pravi: „Če ščete, vam povem od mojega lova na srne.“ Ar so nas srne posebno zanimale, njemi pravimo: „Le povejte, ka ste doživeli pri svojem lovi!“

Bilo je pred par leti, kda sem po naključji dobo marof v Nemčiji. Meo sem par moškov pa par žensk i deklin. Tam okoli je bilo dosta lesov, šteri so bili puni zavcov, posebno mali, takzvani „Lappe“, pa srn. Dobro vam je znano, da se v Nemčiji največ jej krumpsi. Že smo se navolili te večne krumpšove župe, pa se nam je zalüštalo malo mesa. Bilo je ravno pred Risali tisto soboto smo samo do štrte vöre delali. Kda smo se malo po deli spucali, se vsi moški odpravimo v les lovit zavce. Pridemo v les, zavcov je bilo dosta, pred nami, pa za nami so skakali sem ta, kak da bi se šteli norca delati z nas. Skačemo za njimi po grmovji, ali vse zobstom, kda smo se navolili toga skakanja, si pogučimo, ka mošli probat srne lovit, lejko de tam večka sreča.

Resan idemo dale, gde so se v žiti i ovsi pasli celi šeregi srn, ali kda smo prišli do srn bliže, so začnole bežati pa skakati pred nami, da drugo nesmo vidli, kak njuve kratke repe. Ar

tüdi pri srnaj nesmo meli sreče, se odpravimo proti domi. Že je bila precij kmica. Kda idemo po cesti proti domi, zapazimo, da pred nami nikaj skače. Kda pridemo bliže, vidimo, da se stare i mlade srne med sebov špilajo, a gda nas zapazijo, se mlade hitro poskrijejo v bližnjo lucerno, stare pa odbežijo kakši 50 metrov naprej, potem postanejo i gledajo kaj bode. Dva izmed nás hitro skočita v lucerno i začneta iskati mlade srne; za eden čas se eden prigne i hitro nikaj skrije za kaput i ideta nazaj proti nam. Znate, sta prinesla mlado srnico, štera nas je jako nemilo gledala. Vsi ostali idemo iskat več srn, resan smo ešče edno najšli. Tak sta bile lepivi, da mi je ešče zdaj žao za njevi. Deneemo jivi v žakeo, šteroga smo meli z sebov, ga zavežemo i skrijemo v grmovji. (Dale.)

Zveza polj. delavcev prekoračila 12.000.

Pred kratkim je pristopil k ZPD 12-tisoči poljedelski delavec in je tako ZPD prekoračila število 12.000 svojih organiziranih članov.

Naše poljedelsko delavstvo, ki si s svojimi pridnimi rokami služi svoj težki kruh v tu in inozemstvu, vidi v domači krščanski in strokovni organizaciji ZPD krepkega in neumahljivega boritelja za svoje pravice.

Delavci, ki še niste člani te naše organizacije pristopite tüdi Vi, da na ta način pomagate sebi in vsem, ki leto za letom zapuščajo rodno grudo in grede v tujino in da boste skoraj prišli do onih pravic, ki vam pripadajo, kakor vsem ostalim ročnim delavcem.

Kmečki tabor v Celji.

V nedelo se je vršo velikanski kmečki tabor v Celji pri sv. Jožeti, šteroga se je vdeležilo dvajseti jezero našega kmečkoga naroda. Glavni govornik je bio minister g. Snój, šteroga reči, ka so meje naše države zavarovane i se bliža sporazum z Hrvati i avtonomija Slovenije, je narod sprejeo z največšim navdušenjem i toplo pozdravlo naš kraljevski dom.

Za rojstni den Njeg. Vis. kneza Pavla, šteri se je te dni slavio, je to najlepši pozdrav.

Dopoldne „maša kmetov“, v kateri — kakor prejšnji dan — na zelo posrečen način izražajo in vpletajo v razlago mašnih molitev težave in želje svojega stanu, v posamezni in zborni molitvi, v posamezni in zborni pesmi tisočev navzočih.

Popoldne pa zborna igra „Združeni za žetev“, 500 igralcev v zboru, ki jim vsi navzoči odgovarjajo:

Začne se javec, ki seje. Utrujenemu od dela da nove moči otrok in žena, ki ga prideta spremljat domov. Osnovna celica, družina.

Žetev je dozorela, prihajajo kosci in žanjejo, da jim znoj zaliva čela. Žene z vrči jih pridejo krepčat.

Snopje so zvezali. Že so ga omlatili. Kmalu so pšenična zrna že združena v beli pogači. In kmet hrani lačne množice vseh stanov, ki željno prosijo kruha.

Ali človek ne živi samo od telesnega kruha. Tüdi duša čuti strahotni glad, ki ga noben drugi kruh ne mora potešiti kakor le tisti Kruh, ki se je iz prejšnjega kruha v Njegovo presveto Telo izpremenil. Torej kmečko delo vendar ni nekaj malenkostnega, še manj zaničevanja vrednega, če je pa On sam kmečki pridelek izbral zato, da ga izpreminjal

Kakšen stvariteljski ponos se rodi iz tega. Tüdi jacistično gibanje se je rodilo iz tega svetega verskega ponosa.

Zato zdaj njihove zastave ponosno prihajajo v njih sredino, dokler niso vse sredi njih brezkončnega kroga. Potem pa ponosno korakajo naokoli, brez konca in kraja, kakor je to gibanje brezkončno, vedno iskaajoč nove rešilnih poti, ki jih le v Kristusu in apostolstvu najde. „Nov duh ponosa je zavel; in čistosti in veselja, zmage! Gibanje rodi cvetje, cvet najrazličnejših barv snopa združenih žetev. Snop se dviga, vedno višje, v sinje nebo, proti Kristu“, kar tako pretresljivo podčrta najvišji dvig vseh zastav v sredi in dvig rok obrobni vrst. Nepozabni zaključni prizor, ki mora ganiti tüdi kamenito srce!

Po vsem tem se gotovo ne boste čüdili, da so prireditvam prisostvovali in predsedovali: papežev nuncij, kardinali, da o škofih in duhovnikih niti posebej ne govorim. Pa da je sam papež telegrafično čestital. Da jim je pisal tüdi Mud (mednarodni urad dela). In jih je sprejel minister za poljedelstvo ter poslušal njih predloge. 25.000 kmečkih fantov na kongresu v Parizu pač nekaj pomeni!

„HIZICKI DOMAČOJ“

Hozjan Marija à Nouselte. Predragi naš duhovnik! Nemrem Vam odpisati, kak srečna i mirna se počutim od toga dneva, kak ste nas Vi obiskali. Oh, srečna, presrečna je bila ta „Bela nedela“ za nas! Oprali smo si naše duše na te lepi den, šteroga smo vsi tak žmetno čakali. Hvala Vam jezerokrat za Vašo nepopisno lubezen i trūd, štero žrtvujete za nas, uboge izseljence. Nemremo se Bogi zahvaliti za to veliko dobroto. Mi vsi se Vas spominjamo v molitvi i prosimo lübo-ga Boga, naj Vas ohrani šče vno-ga, vno-ga let med nami siromaškimi izseljenci. Vi ste nam edina tolažba v toj žalostnoj Franciji. Daj Vam Bog bogato žetev na tom trnjavom poli. Kda se pa zaprejo Vaše trūdne oči i ne bodo poznale več zemelskih skrbi, te pa Jezuš i Marija naj Vam bota plačnika za Vaš veliki trūd. O Bog, poslušni naše male molitve i pripelaj nas ednok vse izseljence z našim duhovnikom v sveto nebo. Tam gori več ne bomo poznali trpljenja, tam bo večna „Bela nedela“. Žao mi je, zakaj se Vam nesam z rečjov zahvalila za Vaš trūd, s šterim ste nam pripravili eden tak veseli den. Rada bi preveč, ali nesam mogla najti reči. Zakaj? Srce se je topilo v skuzaj od prevelke sreče, štero smo živjvali te den. Zato pa prosim dovolite, da se Vam zahvalim v imeni vseh Slo- vencov, ki smo bili te den zbrani okoli Vas. Hvala Vam tisočera, Bog Vas živi šče vno-ga, vno-ga let! Posebno Vas pa pozdravljajo vsi iz Trnja, najbolje šče jaz Mariča.

Zahvala izseljenke pesmarce v Ourville: Prečastiti gospod naš izseljenski duhovnik! Približao se je veseli den, v šterom smo očistili srca i okrepčali naše duše. Prečastiti gospod duhovnik, zato se Vam pa dnes v imeni vseh, šteri smo se tu zbrali, prav iskreno i najlepše zahvalim za vašo veliko i lübo vam skrb i za vaše veliko misijonsko delo, štero mate za nas izseljence. Mi vam oblübimo vedno zvestobo do vaših navukov i sv. Cerkev. Preč. g. duhovnik, na poziv Gospodov ste prišli med nas, vsem trpečim ste v tolažbo i našim dušam v mir. Jarem Kristušov nosite, hodite njegovo pot, v Njem i z Njim vse pretrpite, slava vaša naj bo povšod. Blagoslov naj se razleva na vašo težavno dela naokrog i kda dopunjeno bo delo, vaš plačnik naj bo večni Bog. Bodite jezerokrat pozdravljeni iz naših src, prečastiti naš g. izseljenski duhovnik. Pozdravljeni, pozdravljeni, v tujino k nam postavljeni. Anika Hozjan.

Bokan Terezija, à Baynes. Spoštüvani g. urednik! Lepo vas pozdravljam i vam želem lübo zdravje, ka bi ešče duga lejta živeli i skrbeli za nas izseljence po naših krščanskih listih. Lepo se Vam zahvalim na rednom pošiljanji Novin, naročnino sam poslala.

Ošljaj Franc, Druelle. Prečastiti g. urednik! Iz srca vas najlepše pozdravljam i se Vam zahvalim na rednom pošiljanji

listov, vsikdar je točno dobim. Poslao sam naročnino, ostanek pošlem drugoč. Bog naj vam poplača vse trüde, štere prenašate za nas, ki smo v tujini.

Felbar Franc, à Charleville. Prečastiti g. urednik! V prvij vrsti nas najlepše pozdravljam i vam naznamim, ka sam mesto spremeno. Na staro mesto sam liste redno dobivao i se vam lepo zahvalim za to. Bog vas živi ešče vno-ga let, ka bote vre- jüvali naše liste i po njih vodili posebno izseljence.

Lipič Štefan, Pinchemont. Vič. gospod! Nemrem iti mimo toga, ka Vam ne bi pisao, ka sam doživo na letošnji Vüzem i ešče tem bole kajti na velki pondelek mi je bilo petdvajseti let kak sam zagledno beli den, zato bo ostala ta sv. spoved ob petdvajseti letnici rojstva v mojem spomini do groba. Kak sam Vam sporočo, ka bom na Vüzem pri spovedi pri francuskom g. župnik, v istini se je tudi tak zgodilo. Na cvetno nedelo sam povedao g. župnik, ka v nedelo pridem k spovedi, z veselim obrazom me pita ob šteroj vöri pridem, njemi odgovorim, ka ob desetoj, on pravi, dobro v tükajšnoj cerkvi je boža služba ob pouedenajstoj vöri rejsan pridem gnes v cerkev pred desetov, samo naednok se odprejo cerkvene dveri, g. župnik vstopi, veseli je, kda me zagledne. Vido je, da sam tudi zaistino prišeo, oprava sv. spoved, mi podeli sv. obhajilo, opravlam molitvi, pride k meni pa me pozove na farof, kda me je že čakao dober zajtrk on pa odide nazaj v cerkev. Opravi daritev sv. meše i ešče opravlja svoje molitvi, počakam ga pred cerkvijov se njemi zahvalim za vse, ka mi je bilo mogoče povedati zato Vas prosim, da se tudi Vi kak naš izselj. duhovnik zahvalite od svoje i moje strani za lübeznost, štero je skazao do inozemca napišite list ga pošlete meni i jaz ga prišestno nedelo njemi zročim. Bog živi. Pozdrav i rokopoljub.

Čeh Marija, Chilleurs-aus Bols. Velečastiti g. urednik! V imeni Jezuš i Marije Vam začnem pisati par reči. Naznamim Vam, da sam dobila Novine, Marijine liste i Kalendar Srca Jezušovoga, na šterom se njim najlepše zahvalim, ar je jako lepi. 22. marca smo pa meli veliko veselje, obiskali so nas vlč. g. Camplin v Engenville. Bilo je slabo vreme pa delaven den i dosta izseljencov se nej moglo vdeležiti sestanka. Sedaj pa še jij ednok lepo pozdravim i se njim zahvalim na rednom pošiljanji Novin i Marijinoga lista. Pozdravljam svoje domače, rojstno ves Nedelico, törjansko faro, g. dekana i celo Slovensko Krajino.

Vino in sadjevec, prvovrstno, sortirano od 60 litrov naprej razpošilja: Pojestvo „GRIC“ pri Mariboru.

Vsaki osebi — družini nudimo stalni zaslužek. — Pišite **MARA Maribor**

Pojasnila: Rituper, Vučjagomila.

Prošnja občin lendavskoga sreza za uvedbo novoga poštnoga aotobusa.

Ministrstvu pošte i telegrafa v Beogradu.

Podpisane občine, ki predstavljajo večino lendavskega sreza, ki šteje 38.052 prebivalcev, prosimo v imenu vsega tukajšnjega prebivalstva visoki naslov, da blagovoli v bližnji bodočnosti odrediti, da bode začel voziti na progi Dolnja Lendava—Beltinci—Murska Sobota poleg že dosedanega avtobusa, ki vozi na progi D. Lendava—Turnišče—Dobrovnik—Murska Sobota, nov avtobus in sicer tako, da bode odhajal iz D. Lendave vsako jutro okrog 7. ure in okrog 12. ure dopoldne v Mursko Soboto, iz Murske Sobote pa bode odhajal preko Beltince i Črensovec tudi dnevno dvakrat in sicer okrog 9. ure dopoldne in okrog 13.30 ure. Čez noč bi ostajal v Dol. Lendavi.

Za uvedbo te nove zveze prosimo podpisani predsedniki večine tukajšnjih občin iz sledečih razlogov:

1.) Geografično, zgodovinsko in deloma tudi kulturno tvori Prekmurje za sebe eno naravno celoto, katerega središče je postala M. Sobota, ki se zlasti s pridobitvami zadnjega časa dviga v veliko gospodarsko središče celega Prekmurja. Naravna posledica tega velikega razvoja Murske Sobote je, da se morajo vse občine obeh prekmurskih srezov začeti usmerjati, zlasti v gospodarskem oziru, ne proti Savski banovini, ampak proti naši metropoli Murski Soboti.

2.) Murska Sobota je dobila pred ednim mesecem tudi okrožno sodišče, pod čigar področje spadajo tudi podpisane občine, vsled tega je nujno potrebno, da imajo podpisane občine čim hitrejšo in čim bolj direktno zvezo z Mursko Soboto, katere doslej nismo imeli.

3.) Vsako leto ide iz podpisanih občin približno 11.000 sezonskih delavcev na sezonsko delo, bodisi v tujino, bodisi v Banat. Vsi ti delavci morajo v Mursko Soboto na borzo dela radi potrebnih dokumentov in zopet v Dol. Lendavo na sresko načelstvo radi potnih listov. Dosedaj so vse te nujne posle morali urejevati večinoma z veliko zamudo časa in peš.

Fantovskim odsekom.

Mladec s ponosom služi svojemu narodu in svoji državi.

Majhen je naš slovenski narod. Komaj dober milijonek nas je in še ta narodič živi na usodnem zgodovinskem in zemljepisnem ozemlju, kar ga je vzgajalo za največja junaštva, ko je hotel ohraniti svojo grudo, svoj jezik, svojo kulturo. Naš narod je bil vedno narod junakov.

Z vzhoda je skozi stoletja napadal Turak, pustošil je, moril, uničeval in naš narod je krvavel in branil ne le svojo posest in življenje, ampak tudi krščanstvo. Vse je ohranil in očuvljal proti temu sovragu. Na jugu je živel velik narod, ki je silil na sever; naravna bogastva so ga vabila. Na severu je živel še mogočnejši narod, ki je hotel preko slovenske zemlje in preko slovenskega ljudstva na jug do Jadranskega morja. Skozi stoletja je vladal nad našim narodom, preganjal našo besedo, oviral in zatiral našo kulturo, s svojimi zakoni in mogočnimi denarnimi sredstvi je hotel pokupiti našo zemljo. Saj je po svoji lepoti bila in je še danes košček raja na zemlji. Veliko je trpel naš narod in krvavel. Vse svoje trpljenje, vse svoje gorje je polagal v svojo narodno pesem, ki je bila in je še danes prav radi tega

4.) Ves lendavski srez nima nobenega modernega prometnega sredstva, t. j. ne železnice in ne avtobusa, čeprav so razdalje posameznih občin do sedeža sreza in do raznih drugih prvoinstančnih oblasti v Lendavi zelo velike, radi tega je tudi iz tega vidika uvedba novega avtobusa na tej progi nujno potrebna, da bodo mogli ljudje pravočasno in brez velike zamude časa urejevati v bodoče svoje uradne reči v Lendavi.

5.) Če primerjamo našo pokrajino z drugimi pokrajinami v državi, tedaj moramo ugotoviti dejstvo, da je doslej naša pokrajina bila ena izmed najbolj zapostavljenih, kar se tiče hitrih in direktnih prometnih sredstev, to tembolj, ker železnice sploh nimamo nobene, edini dosedanji avtobus med Doljno Lendavo in Mursko Soboto pa vozi tik ob Madjarski meji ter pasira niti ene tretjine vasi, ki spadajo pod lendavski srez.

Zato iz vseh navedenih razlogov prosimo visoki naslov, naj nam blagovoli poleg že obstoječe avtobusne zveze, dati še to novo avtobusno zvezo, ki bode pasirala pretežno večino vasi lendavskega sreza. Pripomnimo, da bi ta novi avtobus lahko vozil pošto iz Beltince v Črensovec in v Beltince iz Lendave za območje tamošnjih poštnih okolišev.

Ker smo trdno prepričani, da nam visoki naslov upravičene prošnje ne bo mogel odkloniti, zato se podpisani predsedniki prizadetih občin v imenu vsega prebivalstva visokemu naslovu najiskreneje zahvalujemo že vnaprej za blagohotno uslišanje naše prošnje.

D. Lendava, dne 14. jun. 1939.

Sledijo podpisi predsednikov občin: Orešje, Gaberje, Črensovci, Beltinci, Lendava, Polana, Odranci, Turnišče.

Ministerstvo je pod brojem 39998/38—16. VI. 1938. Odgovorilo direkciji v Ljubljano, da njej dovoli, če si naroči za linijo D. Lendava, Črensovci, M. Sobota, G. Lendava novi aotobus in naj zahteva načelno odobrenje za nabavo aotobusa.

najlepši in največji naš narodni zaklad. K tej pesmi se je zatekal, ob tej pesmi je raste, ob tej pesmi zmagoval. Trd, krut, dolgostrajen in neenak je bil v preteklosti boj slovenskega naroda. In vendar: Slovenec je ohranil svojo zemljo, ohranil je svojo besedo, ohranil je svojo pesem; ne le ohranjal je vse to; zgradil si je iz lastnih moči, iz lastne nadarjenosti, iz lastnih moči, iz lastnih žrtev svojo kulturo in to tako visoko, da spada med najkulturnejše narode zemlje. Kako bi torej ne bili ponosni na to, da smo Slovenci, da smo člani tako težko preizkušene, tako junaškega, vedno zmagovitega, tako kulturnega naroda!

Slovensko zemljo, slovensko besedo, pesem našo in našo kulturo, šege naše in naše običaje, vse to ti daje naš narod. Glej, vse to so silni zakladi, ki blajžijo tvoje srce in bodo krasili tvoje življenje do konca dni. Koliko stoletij je preteklo, preden si je tvoj narod zgradil te šege in navade, koliko dela je prestal, da si je zgradil svojo kulturo. S koliko ljubeznijo je lepšal svoj jezik skozi stoletja, da je postal tako prožen in blagoglasen, kot je danes! Koliko bojev je tvoj narod prestal, da ti je vse to ohranil in ti vse to položil v tvojo zibeiko kot tvoj

najdragocenejši zaklad! Vse to si prejel brez lastnih zaslug, samo zato, ker si se rodil kot član svojega naroda. Pač vzroka dovolj, da ti tudi vzljubiš svoj narod in mu služiš vsekdar. To je tvoja prirodna dolžnost.

A tvoja dolžnost je, da ga ljubiš z dejanji. Naj ti bo zemljica naša tako sveta, da ne boš nikdar nikomur prodajal niti ene same grude! Spoštuj svojo besedo tako, da se je ne boš sramoval nikjer in je nikoli ne boš zamenjaval s tujo besedo! Ohranjaj slovensko narodno pesem kot slovenski zaklad! S svojim delom dvigaj in bogati po svojih močeh slovensko kulturo! To je, mladci, naša dolžnost, ki nam jo narekuje naš ponos in ljubezen do naroda našega.

Danes imamo že svojo narodno državo Jugoslavijo! Imamo to, o čemer so samo sanjali predniki naši. Dosegli smo, v kar so samo zaupali voditelji naši prejšnjih stoletij. Naša država je sad stoletnih bojev, je sad prestanega gorja, krivic in trpljenja. Ustvarjali so jo in jo ustvarili naši največji in najboljši možje. Zato je naša dolžnost, da mi ljubimo, da čuvamo to svojo državo Jugoslavijo. In mi jo hočemo čuvati, jo hočemo braniti pred vsakim sovražnikom našim, ker vemo, da nam je potrebna, če hočemo ohranjati in ohraniti svoje slovenske svetinje. Vemo, da je potrebna prav tako Slovincem, kot tudi Hrvatom in Srbom. A le medsebojna sloga in enotnost nam daje zagotovilo, da bomo mogli zmagati vse napore in premagati vse nakane onih, ki bi nas mogoče radi vrgli v položaj tlačanov in brezpravnih. Za nas Slovence, Hrvate in Srbe velja v polnem pomenu: kdor noče imeti brata za brata, bo imel tujca za gospodarja!

Mladci! Mi smo ponosni Slovenci in odločni Jugoslavlani. Iz tega ponosa naj raste odločno delo naše, s katerim bomo čuvali svojo zemljo, svojo besedo, pesem, s katerim bomo gradili svojo kulturo. Hočemo graditi v trudu in znoju, polnem radosti, svojemu narodu in svoji državi slavo in čast!

Pošta.

Ficko Mihael, G. Črnci št. 14. Za sina Avgusta v Nemčiji za lansko leto vse plačano. Mogoče smo vam ček poslali, kda vi peneze i tak se je oboje srečalo. Za letos sprejeli 50 din. Bertalanč Franc, Grilly. Sprejeli 63 din. Ropoša Franc, Hoptal St. Simon. Sprejeli 63 din. 30 din spisali na 1938. 1., telko je bilo duga, 33 din na letos. Bokan Terezija, à Baynes. Sprejeli 63. D. Kerec Aleksander, Vidonci 107. Vaše pismo s priporočilom poslani na merodajno mesto, Pintarič Štefan. Življenje od t. Matjašek Jožefa dobili i objavili od druge strani. Lepa hvala za poslano vrstice, ki odkrivajo veliko bralsko lübezen. Živeli. Švarda Franjo, Le Marais par Nevers. Sprejeli 105. din, na koj je višek? Ošljaj Franc, à Druelle. Sprejeli 63 din. Dündek Karol, Sallmov Nemčija. Pismo sprejeli 1. maja i je včas poslali v Soboto s prošnjo, da tvojo želo spunišo.

Sprejem takoj **pridnega hlapca** h konjem. Plača Din. 200 mesečno. Naslov se zve pri uredništvu Novine.

Oglas.

Občina Ljutomer bo dne 26. maja 1939. ob 10. uri predpoldne dražbenim potem prodala pritlično hišo z vrtom ob banovinski cesti v Ljutomeru ter vničarijo z gospodarskim poslopjem in prešo ter vinogradom, sadonosnikom, njivo in gozdovi v Desnjaku.

Opis imetja in dražbeni pogoji so izvidni pri občini Ljutomer. Občina Ljutomer.